

2002 (1) שש עה ער פנינים (2) עתה ואתה

1 "לכן אמר הנני נתן לו את פריתי שלום". הוי"ו של "שלום" זה, בין בספר-תורה ובין בחומשים מדוייקים, וי"ו קטיעא. פסוק באמצעו.

שני מיני איחוד הם - מיכני ואורגני. האיחוד המיכני הוא חיצוני, כאיחודם של ארבע קירות הבית. אין בהם כח פנימי אחד שיחדור לתוכם ויעשה מהם חטיבה אחת. האיחוד האורגני הוא פנימי, כאיחודם של רמ"ח אברי הגוף, שבה החיים החודר לתוך כולן מאחד ומחברן לחידה אחת שלמה - גוף האדם. והוא ההבדל בין "שלם", בלי וי"ו, ל"שלום", בוי"ו. הדבר השלם הוא יחידה אחת בתוכיותה ובפנימיותה, אבל כשעושים "שלום" בין שני אנשים, עד כמה שהשלום יהיה גדול ואמיתי, סוף סוף אינו אלא שלום חיצוני, שכן לא נעשה מהם דבר אחד ממש. והוא ההבדל בין שלום של אומות העולם, למה שאמרו יומי בעמך וישאל גוי אחד בארץ? השלום של האומות הוא שלום חיצוני, שלום של אינטרסים, ובטל דבר בטלה אהבה. וישראל הוא גוי אחד, כי התורה, שהיא "נשמת החיים" של ישראל, חודרת לתוך כל חלקי האומה, כהנשמה לתוך כל חלקי הגוף, ומאחדתם לחידה אורגנית אחת. ולכן בבית המקדש נאמר פעם "סוכת שלם" וא פעם "סוכת שלום". האיחוד בבית המקדש, בבוא כל ישראל לראות ולהראות, היה גם חיצוני וגם פנימי. ולפיכך נאמר: "מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך", ואמרו בגמרא: "מזמור", קינה מיבעי ליה? אלא שפך הקב"ה חמתו על העצים ועל האבנים? ולא על ישראל. מה הלשון אומרת "שפך חמתו על העצים ועל האבנים"? אלא כך אמר השם: כל זמן שבית המקדש שימש גם איחוד פנימי, ושם היתה לשכת הגזית עם הסנהדרין שמשם תורה יוצאת לכל ישראל, ושם היה גילוי שכינה, היה זה חביב לפני, אבל אם האיחוד הפנימי ביטלתם, ולא נשאר אלא האיחוד החיצוני בלבד, סתם מרכז וקיבוץ, והרי זה רק איחוד של ארבע קירות הבית, עצים ואבנים, לכך בלבד איני צריך.

2 הבהנים תפקידם היה כפול: גם להרבות שלום חיצוני בין ישראל, שכל אחד ואחד ידאג לטובת השני, וכמו שכתוב באבות על אהרן

1 בקנאו את קנאתי [כה יא]. פרש"י בקצפו את הקצף שהיה לי לקצוף. חזו"ן שוהו עיקר הדבר שהשיג עבורו שכר גדול כזה וברית שלום משום שעשה דבר שהיה להקב"ה לעשות. ויש למילף מזה על מצות אחרות כה"ג שג"כ יש להיות עליהם מתן שכר כזה. ואשכחן מצות צדקה בהשותפין [י א] ששאל טורנוסרופוס אם ה"י אהב עניים למה אינו מפרנסן, והשיב ר"ע שנוכה אנו בהם להנצל מדינה של גיהנם, שנמצא לתירוץ זה שדאי הוא על הקב"ה לפרנסן, אך הניח להאדם שיעשה הוא מה שעל הקב"ה לעשות, שע"י יש שכר גדול ביותר, אף שברור שהשי"ת היה מפרנסו שהוא הנותן לחם לכל וזו ומפרנס, ומ"מ רצה הוא לעשות, דמי לתינוק שרוצה לסייע לאמו ונותנת לו דבר קטן לשאת, שבעצם אינו מסייע כלום שלא היה קשה לה לשאת גם את זה, אבל הכוונה של התינוק לסייע אף שידוע שאינו סיוע מראה החביבות של התינוק לאמו, וזהו הנאה גדולה להאם, וכן הנא במצוה שעושה בזה מה שהשי"ת היה עושה, ומצות צדקה היא ג"כ כזה.

2 וכן מצות מילה שמצינו שאמרו חז"ל ע"ז שמעשה האדם עדיף [תנחומא תוריע ה], היינו שדאי הוא שכן היה צריך האדם להולד מהול, אבל השי"ת רצה שאנחנו נעשה ונגמור מעשיו, והראה כן גם במיני מאכל שהאדם צריך לתקן, ואף שמשמע שהוא מצד העונש דחטא עץ הדעת, מ"מ הביא מזה ר"ע משל [שם], משום שהשי"ת מעניש ג"כ בחביבות שעשו בדבר שלא יקשה לפניו העונש כ"כ. וחזו"ן מזה שאף שכל מין אדם לא הוותרו למול רק ישראל לבד, מ"מ כיון שרצונו שישראל יהיו נימולים חז"ל לכראם באופן שיהיו משונים

3 בגופם משאר בני"א, אבל רצונו היה שהאדם יעשה מעשיו במצוה דמילה, ועל זה איכא שכר ביותר, כדחזו"ן מפניחם. וביחא דהא נקרא חותם ברית קדש שהוא עבד לה, והחותם על הרב לעשות, האדם העושה הרי עשה מעשה השי"ת.

3 הכהן: "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות", וגם שלום פנימי של החדרת התורה, כמו שכתוב: "בנישפתי כהן ושמרתי דעת ותורה ויקשו מפיהו", ויפי יפלא ממך דבר למשפט וגו' וקמת ועלית וגו' וקאת אל-הפנהים הלויים". ולכן נאמר "הנני נתן לו את פריתי שלום", בוי"ו קטיעא, כלומר: גם עם וי"ו וגם בלי וי"ו, גם "שלם" וגם "שלום".

דיני התורה פועלים אף להיפך מהשכל

צורך את המדינים והכיתם אותם (כ"ה, י"ז)

1 "צורך את המדינים - אע"פ שכתבתי כי תקרצ אל עיר להלחם אליה וקראת אליה לשלום, לאלו לא תעשו כן, לא תדרוש שלומם וטובתם. את מולא זמי שזא עמהם צמדת רחמים - לטוף זא לידי בזיון, מלחמות, ולרות, ואיזה? זה דוד (ש"צ, י): ויאמר דוד: אעשה חסד עם חנון בן נחש, אמר לו הקב"ה: אתה תעבור על דברי? אני כתבתי לא תדרוש שלום וטובתם, ואתה עושה עמם גמילות חסד? וכו' - סוף, זא לידי בזיון וכו', וזא לידי מלחמה וכו', מי גרס לדוד כך? שצקש לעשות טובה עם מי שאמר הקב"ה לא תדרוש שלומם, לכך כתיב צורך את וגו'".

(במד"ר כ"א, ה')

(3)
ועל
ל' אהרן

4

שנפרד לוט מאברהם, ואחרי שלא קדמו בלחם ומים, הנה מדת השלום עמהם היא ע"י ריחוק, ובדרך זו אפשר השלום עמם, ובכל ענין של התקרבות עמם מונחת מחלוקת, וכמו שאמר אברהם אבינו ללוט (בראשית י"ג ח'): "אל נא תהי מריבה וגו' היפרד נא וגו'", היינו דזהו דרך השלום, ולכן כשעבר דוד על לא תדרוש וכו' - נגרמו תיכף בזיונות ומלחמות.

וכן הוא ענין השלום בקנאותי' דפנחס, שהכתוב (במדבר כ"ה, י"א) מיחסו אחרי אהרן שהיתה מדתו אוהב שלום ורודף שלום ומקרבן לתורה, ומבואר במדרש (אבות דר' נתן פ' י"ב, ג' - ד') שמעולם לא אמר לאיש או לאשה חטאת, או עשית שלא כהוגן; וכשהיה פוגע ברשע בשוק היה מקדים לו שלום, ומעתה אם מחייחס פנחס בקנאותו

ולמדים אנו מכאן, כי כל מה שמתחכם ארח על דברי תורה ועובר על דעתה ופועל לפי שכלו - לא יצלה, דהרי דוד עשה כאן מעשה חסד שגורם לשלום, שהשתתף בצערו, ולפי ראות השכל זה מכון לתכליתו, אבל כיון דהתורה אמרה לא תדרוש וכו' - לא זו בלבד שלא גרם לשלום, אלא אדרבה, גרם לבזיון צרות ומלחמות, דדיני התורה פועלים אף היפך מהנראה לפי השכל האנושי.

אמנם האמת היא כי כך הוא טבע הענין, כי אחרי שאמרה התורה לדרוש שלום, אף כי הפליגה מאד בענין השלום, [ע' במ"ד פנחס פי"ט, א', ספרי פנחס ו', כ"ו], הרי אין הכוונה שבמקום הזה אין צריך שלום, אלא שמדת השלום עצמה מחייבת כך, כי אחרי חטא הפירוד

לתאווה יבקש נפרד" (משלי י"ח, א'), ופנחס בקנאותו הביא שלום, וזהו האמת שהתורה ודיניה שהם החוקים שחוקק הקב"ה בעולמו הם השולטים ומנהיגים את המציאות כולה, וע"כ א"א לשפוט לפי הסברא, דהדינים והחוקים עצמם פועלים המציאות.

אחר אהרן הכהן - ע"כ שהיה במעשה הקנאות שלו ענין גדול של שלום והטבה, והמציאות הרי כן הוא שקנא לה' ויכפר וגו', ולא כיליתי את בני ישראל וגו' הרי שהיתה גזירת כליה, ח"ו, שהיה כלל ישראל מפורד ונפרד מכח התאווה "כי

(2)

... Or Overly Wicked, Either

בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲכִי לְפִלּוּא מִשְׁפַּחַת הַפְּלִיזִי
The sons of Reuven: of Chanoch, the Chanochite family;
of Pallu, the Palluite family (26:5).

THE CENSUS IN PARASHAS PINCHAS CONTAINS AN obvious pattern that is not found in the one that opened Sefer Bamidbar. Instead of simply listing the names of the families as is, the Torah lists each name and then repeats it with a *hei* added to the beginning and a *yud* added to the end.

Commenting on the first appearance of these added letters, Rashi explains that by tracking their genealogy so carefully, *Klal Yisrael* was claiming that their lineage had remained pure, with no illegitimate children born throughout the centuries from Yaakov Avinu through Moshe Rabbeinu. The nations of the world mocked them for this claim. "If the Egyptians controlled their bodies, then they certainly took advantage of their wives," they said snidely.

Hashem said, "I only allow My Name to be used in conjunction with pure families. I will add the name *יה* to each family, thereby testifying that their lineage is, indeed, pure."

A Midrash (*Tehillim* 122) explains that this is what David HaMelech was referring to when he said: *שָׁכַטִי יְיָ עַדוֹת לְיִשְׂרָאֵל* (*Tehillim* 122:4) — the Divine Name *יה* bears witness for *Klal Yisrael* that their families remained untainted.

Let me ask you, dear reader: Do you think that a single non-Jew who spitefully claimed that *Klal Yisrael's* lineage was defiled when they were in Egypt took a look in the Torah, noticed the *hei* and *yud* surrounding the family names in

Parashas Pinchas, and said, "Oops! Here I thought their lineage were tainted, but I was obviously wrong?"

The nations who believed in this theory before they read these *pesukim* certainly wouldn't be convinced otherwise just because they see the *hei* and *yud* surrounding the names of the Jewish people. What, then, was the point of adding these letters to the names?

Furthermore, the Chasam Sofer wonders why these extra letters are only necessary now, in *Parashas Pinchas*, and Hashem didn't provide this defense of *Klal Yisrael's* purity in the first census in *Parashas Bamidbar*. Didn't the same concern exist back then as well?

The Tolna Rebbe suggests an approach based on a Gemara that dissects David HaMelech's plea for forgiveness after his misdeed with Bas Sheva. First he said (*Tehillim* 19:14-15) *שְׁגִיאוֹתַי בְּיָדֶיךָ יְיָ*, *Who can discern mistakes?*, thereby asking Hashem to forgive his blunder. When Hashem granted him forgiveness for that, he said: *בְּיָדֶיךָ יְיָ מְחַדְּשֵׁת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי*, *Cleanse me from unperceived sins*. Hashem agreed to cleanse him as well. Then he said: *אֵל יִמְשְׁלוּ עִמָּדִי מִן הַחַטָּוֹת וְיִמְשְׁלוּ עִמָּדִי מִן הַחַטָּוֹת וְיִמְשְׁלוּ עִמָּדִי*, *May they not rule me, which, the Gemara explains, was a plea that the rabbanim not speak negatively about him for his actions*. Hashem granted this as well.

The Talmud (*Sanhedrin* 107a) compares David HaMelech's approach in this *tefillah* to the actions of a peddler. Rashi (*Tehillim* 19:14) explains that when a peddler needed a meal, he would knock on a door and ask for a cup of water. When the homeowner would agree, he would ask for a slice of onion. Who is going to turn down a request for some onion? Then the peddler would ask for a dash of salt to go with the onion, and that, too, would be granted. Finally, he would say, "Can I ask for a slice of bread? I can't eat such sharp food on an empty stomach."

By employing this strategy, the peddler would eat his fill

5
פשוט
א ורט

3

4 without actually requesting a full meal — which the homeowner might have refused to a stranger.

So too, when David HaMelech asked Hashem to forgive his misstep, he first asked for clemency for the errors and worked his way up to requesting that Hashem accept his penance even on his intentional sins.

What is the highest rung on the ladder of forgiveness according to this parable? David HaMelech's request that the *rabbanim* not speak ill of him.

Why was it so important to David HaMelech that others shouldn't talk about his sin? asks the Tolna Rebbe. Was he nervous about bad PR?

His answer leaves us with a very important lesson for life. By nature, says the Tolna Rebbe, a person who thinks of himself as being morally bankrupt becomes easy prey for the *yetzer hara*. "You'll never make much of yourself anyway," the *yetzer hara* whispers in his ear, "so you might as well have fun."

A person who believes in himself, who views himself as a *ben Torah* and a *ben aliyah*, a growth-oriented person... will confront his *yetzer hara* and reply, "How can I do this sin? It's beneath me!" But a person who doesn't have a positive sense of self-worth will think to himself, *I'm a nothing anyway. What's wrong with a nothing sinning?*

This is why, in the verse following the one in which Shlomo HaMelech urges us not to be overly righteous (see previous *voort*), he adds: תָּרַשַׁע הָרָבָה, *do not become overly wicked* (Koheles 7:17). When a person views himself as a *rasha*, he can act wickedly without feeling any scintilla of hesitation or remorse.

David HaMelech wasn't concerned with public opinion, explains the Tolna Rebbe. He was worried that if people were talking negatively about him, he would begin to think of himself as a *rasha*, and he would then follow the *yetzer hara* into a moral abyss. After asking Hashem to forgive every aspect

of his misdeed with Bas Sheva, he therefore added one more request that his sins not rule over him: "Let the *rabbanim* treat me with respect, so that I will be able to treat myself with respect."

True, continues the Tolna Rebbe, the nations of the world are not convinced of *Klal Yisrael's* purity just because Hashem added His Name to theirs. But that wasn't the point of this exercise. The point was for us to believe in the purity of our lineage, because if we believe that our ancestors had been tainted in Egypt, we would have less motivation to continue to protect the purity of our own families.

This insight answers the Chasam Sofer's question as well. The first census included the Jews who had actually endured the exile in Egypt, and they had firsthand knowledge that the story concocted by the nations of the world regarding the Jewish women was no more than a vicious rumor. The census in *Parashas Pinchas*, on the other hand, was taken after that generation died as punishment for the sin of the *Meraglim*.

In all likelihood, the next generation wanted to believe in the purity of their family roots, but when the nations began to claim that it was impossible, they could have started to think, *Well, maybe there's some truth to their claim. Logic certainly seems to be on their side...*

Before long, these thoughts could have brought about a dynamic in which they would no longer feel holy, and they would start to fall prey to the temptations of the *yetzer hara*. Hashem halted this eventuality in its tracks by surrounding the Jewish families with His Name, thereby testifying that our roots are pure, and that we should therefore toil to keep them holy.

With all the constant enticements the *yetzer hara* throws at us nowadays, perhaps the most devastating of all is the feeling that we may not be special after all, that we are no different from the nations around us. We must work to counter

(b)pc

pe
①

those thoughts at all times, and remember that HaKadosh Baruch Hu maintains a special relationship with us despite our occasional lapses of judgment.

⑧ ל' קח"ו

(ח) ואל בני ישראל תדבר לאמר. נצטוו ישראל במצוה זו על ידי נשים. ויתכן לומר בטעם זה לפי שהמיתה סבת הנחלות והנשים גרמו מיתה לעולם⁵⁰. על כן היתה ראויה פרשת נחלות ליכתב על ידי נשים לפי שהנהלה נזהגת בחיים מסבת המיתים. ומה שזכו לזה בנות צלפהד לפי שהיו מחבבות את הארץ הנקראת * ארץ ה' המכוננת⁵¹. כנגד ארץ המיתים * איש כי ימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו. אמרו רז"ל⁵²: יש לו בן, הבן קודם לירש את הכל, וכן בת הבן עד כמה דורות קודמין לבת הראשונה ואין צריך לומר לזרעה, והוא שאמר בבא בתרא פרק יש גוחלין⁵³: ובן אין לו, עיני עליה, כלומר אנו מוכיחין מיתור היו"ד שהיה לו לומר, או' בלא יו"ד⁵⁴, בענין שכתוב: מאן יבמי⁵⁵, שהוא בלא יו"ד אלא מתוך יתור היו"ד ירצו רז"ל לדרוש בו שצריך לעיין אם ישאר לבו אחריו שם זרע כלל.

⑨ אדרת

⑩ אדרת

ט כל הכוכבים והגלגלים כולם בעלי נפש ודעה וכו'. ידעו זה מתעטס זה מתעטס ח"כ שפיה טעמים כמנעם האין למטה והלא למעלה שהמתעטס כמנעם טעמים וצניעו למקום שלא ממנו נבדקו ינוח והגלגל כוכב ממד ולונו נח וגם אין מתעטס כמנעם הכי שליט מתעטס אלף כדי שיקרב מדגו שנהיה ממנו או יתרחק מדגו שידק לו, והגלגל אין קעטפו על ו' העורה שהרי הפכה שמתנה יסוד אליה ישנו ממד הילכן לא פהיה מתעטס אלף מעטת פשוטה. והתעטס התעטסות לא פהיה אלף לגנוי נפש וכל, שהנפש היא סיבה המתעטס, והשכל שנו תשמוק הנפש להדמות בעלימה שיהא השכל

ט כל הכוכבים והגלגלים כולם בעלי נפש ודעה והשכל הם. הם חיים ועומדים ומכירים את מי שאמר והיה העולם. כל אחד ואחד לפי גדלו ולפי מעלתו משכחים ומפארים ליוצרים כמו המלאכים. וכשם שמכירים את הקב"ה כך מכירים את עצמן ומכירים את המלאכים שלמעלה מהן. ודעת הכוכבים והגלגלים מעושה מדעת המלאכים וגדולה מדעת בני האדם:

⑩ חינוך

מצוה תג
מצות קרבן מוסף בכל ראש חודש

(א) שנקריב קרבן מוסף בכל ראש חדש על זמיד של כל יום, שנאמר [במדבר כ"ח, י"א] - ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה' פרים בני בקר שנים ואיל אחד ככשים בני שנה שבעה תמימים, ומנחתם, ונסכיחם וגו', ושעיר עזים אחד לחטאת לה'.

משרשי המצוה. הקדמה. ידוע לכל החם לכ בני אדם בני גלגל השמש וגלגל הירח פועלים בכחם הנאצל עליהם מאדון כל הכחות בעולם השפול פעולות גדולות כגופות בני אדם ובכל מיני שאר בעלי חיים, גם בכל הצומח בארץ מן הארזים הגדולים עד העשבים הדקים, ודרך כלל בכל שהוא מארבעה היסודות שהם למטה מהם ותחת ממשלתם, וכן כתוב בסדר וזאת הברכה [דברים ל"ג, י"ד] ומגד תבואות שמש וממגד גרש ירחים. ומפורסם בכל המון העם נערים עם זקנים, כי כח הלכנה ניכר בכל אשר נעשה בארץ, כידוע לכורתי האילנות לבנינות כי לא יכרתום בזמן שהלכנה בהידושה עד עבור חמשה ימים או יותר, ויורדי הים גם כן אין מפליגין בה עד אחר חמשה ימים של חידוש הלכנה, וכן נוהרים כל בני אדם מהקניז דם סמוך להידושה, וכמה מלאכות אחרות קטנות וגדולות צריכות שמירה שלא לעשותם בעוד שהלכנה מתחדשת, עד שיאמרו שהפשתן שימצא במשרה או בתוך היורה לבשל בחידוש לבנה שהוא לוקה ולא יצלח אחר כן לכל. וכלל ענינים אלה גלויים ונודעים לכל, האריכות בהן ילדות. ולכן כי בחידושה של לכנה לפעולות אדם יתחדש ענין, והכל בדברו של מקום ברוך הוא וכבודו, ראוי לנו גם כן לחדש ולהקריב קרבן נוסף על שאר הימים לשמו ברוך הוא להעיר רוחנו ולקבוע בלבבנו כי כל החידושים ההווים בעולם מאתו ברוך הוא, וכל כחם של גלגלים לא ימצא רק מה' לבדו, ועם המחשבה הזכה הזאת והאמתית התעלה נפשנו וברכת השם תחול על ראשינו.

דיני המצוה בענין המוספין וכלל הענין כמנהגי כתבתי במוסף הפסח בסדר אמור אל הכנים [מצוה רצ"ט]. ועוד אודיעך כאן שראש חדש שחל להיות בשבת שיר של מוסף ראש חדש דוחה שיר של מוסף שבת, כדי לפרסם שהיום ראש חדש. וידוע ששירת מוספי שבת במקדש היא שירת האזינו, והיו מחלקין אותה לששה פרקים בששה שבתות, והסימן הזי"ו ל"ך, כדרך שאנו קורין אותה בבית הכנסת.

כח
(א) וידבר ה' אל משה לאמר צו את בני ישראל עד סוף הסדר. ויש לשאול במצוות האלה שיזכור שאלות:

השאלה הא' למה זה זכרה התורה כאן מצות התמידין בבקר ובערב בהיות שכבר צוה עליה בסדר ואתה תצוה ואם נשנו פה מצוות הקרבנות למה לא נשנו כלם כחטאת וכאשם:

וידבר ה' אל משה צו את בני ישראל עד וביום השבת. מפני שצוה הקב"ה למשה על מיתור ראה הוא (ע"ה) [הש"י] בעוצם השגחתו הדברים שיתחדשו במיתו מהחסיון והגריעות לישראל ותקן אליהם אשר תעוות מיתורו בתוך עמו. וצוה ראשונה על הקרבנות לפי שבהיותו מרעה חי היה כאמצעייתן הרעה הנבואי נשפע בקלות ובהכנה מעטת על שלומי אמוני ישראל ואחרי מותו תחול המתנה הטבה ולא יהיה החזון נפרץ. ותצטרך הנבואה להכנה כפולה ומכופלת ממה שהיתה צריכה לימיו. ועל זה צוה בקרבנות התמידין והמוספין לפי שיש בהקרבנות העולות תועלת גדולה בהגעת הנבואה. כי מפני זה הקריבו אדם הראשון ובה זאברהם לאל הנראה אליו ושאר האבות. ואולי שגם בלעם מפני זה צוה לכלק בנה לי בזה ז' מזבחות וגו'. ומפני שהיו התמידין מועילים בזה תועלת עצום ושאר התועלות גם כן תמצא בסדר ואתה תצוה שאמר יתברך כשצוה על הקרבנות התמידין עולת תמיד לדורותיכם פתח אהל מועד לפני ה' אשר אודע לדבר אליך שם ונודעתי שמה לבני ישראל. והנה מרעה בחייו היה בא בכל יום

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו

אל אהל מועד יעיר בבקר בבקר יזהיר את הכהנים שיעשו התמידין באופן שהיו נקריבים במרעדם. והנה מעלה עולות להוריד השפע האלהי על עמו. ולכן חשש יתברך שאתה מנתו הכהנים לא יחיו זרינים בעבודת הקרבנות כאשר היו בחיי משה. ולכן צוה למשה שיצוה את ישראל עליהם. שמפני שהיו התמידין משל צבור הם יורו לתת שקלי הקדש המיוחדים לה זיזהיר את הכהנים לעשות את התמידין בזמנם כראוי וזה זכרון המצוה הזאת במקום הזה לא להיותה מצוה מתחדשת כי כבר נצטווה בה בסדר תצוה ולא ג"כ מפני ששם נצטוו בה לימי המלוכים בלבד וכאן לדורות כמו שחשבו קצת מהמפרשים. כי הנה שם כתיב וזה אשר תעשה על המזבח וגו' עולת תמיד לדורותיכם. אלא מפני הסבה אשר זכרתי ממתת משה שע"כ יצוה את בני ישראל ואת הכהנים לאמר ותשמרו להקריב לי במועדו ומפני זה לא צוה כאן על קרבן אחר מאשר צוה קודם לזה והותרה בזה השאלה הראשונה. והנה אמרו